

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๘/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ๔๘/๒๕๕๓

วันที่ ๒๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสอง ห้างหุ้นส่วนจำกัด พี แอนด์ วิเจมส์ ที่ ๑ นายไพโรจน์ จิตรประเสริฐสุข ที่ ๒ ในคดีแพ่งหมายเลขคำที่ ผบ.๑๗๕๔/๒๕๕๒ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

บริษัท เคอร์ แอนด์ แอสโซซิเอตส์ จำกัด เป็นโจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าอาคารบ้านเลขที่ ๒๖ - ๒๘ แขวงบางรัก เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร เพื่อใช้เป็นสถานประกอบการกิจการของจำเลยที่ ๑ มีกำหนดเวลาเช่า ๑ ปี ตกลงชำระค่าเช่าเป็นรายเดือน เดือนละ ๔๐,๐๐๐ บาท หลังจากครบกำหนดเวลาเช่าและขยายเวลาเช่าอีก ๑ ปี นับแต่วันที่ครบกำหนด จำเลยทั้งสองผัดผ่อนไม่ชำระค่าเช่า โจทก์ไม่ประสงค์ให้เช่าอีกต่อไป ขอให้ขับไล่จำเลยทั้งสองออกจากอาคารที่เช่าและให้จำเลยทั้งสองชำระค่าเช่าและค่าเสียหายแก่โจทก์

จำเลยทั้งสองให้การว่า โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีผู้บริโภค ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นคดีแพ่งสามัญ โจทก์ไม่ใช่ผู้ประกอบการธุรกิจให้เช่าทรัพย์สิน จึงมิใช่ผู้ประกอบการธุรกิจตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ โจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยทั้งสองผัดผ่อนชำระค่าเช่า จึงมิใช่พิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือ

- ๒ -

บริการ แม้ว่าสถานะของคู่ความจะเป็นผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจก็ตาม จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องต่อ
ประธานศาลอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘ เพื่อขอให้
วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่ ประธานศาลอุทธรณ์ได้มีคำวินิจฉัยว่า เป็นคดีพิพาทระหว่าง
ผู้ประกอบธุรกิจกับผู้บริโภคเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือ
บริการ จึงเป็นคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑)

จำเลยทั้งสองโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗
เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ต้องใช้บังคับกับคดีนี้ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่
เกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา ๑๗ จึงถือว่าเป็นกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ประกอบมาตรา ๖
ขอให้ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้เห็นว่า ศาลจะต้องใช้บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี
ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ บังคับแก่คดี เมื่อจำเลยทั้งสองโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติวิธี
พิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ จึงให้ส่ง
คำโต้แย้งของจำเลยทั้งสองตามทางการ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๑๑

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องไว้
พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า ตามคำร้องมีประเด็นโต้แย้ง
ว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๓๐ หรือไม่ ซึ่งศาลแพ่งกรุงเทพใต้ต้องใช้บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี
ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ บังคับแก่คดี ทั้งยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับ
บทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีจึงต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบ
ข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๓)
ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

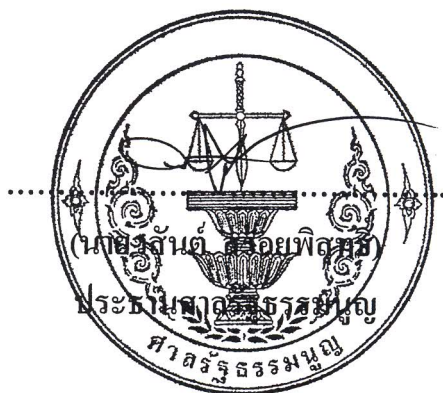
ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่โต้แย้งว่าขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญนั้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย โดยเป็นบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของชนชาวไทยโดยมีหลักการว่า บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

สำหรับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจจะฟ้องผู้บริ โภคเป็นคดีผู้บริ โภคและผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิเสนอคำฟ้องต่อศาลที่ผู้บริ โภคมีภูมิลำเนาในเขตศาลหรือต่อศาลอื่นได้ด้วย ให้ผู้ประกอบธุรกิจเสนอคำฟ้องต่อศาลที่ผู้บริ โภคมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลได้เพียงแห่งเดียว เป็นบทบัญญัติเรื่องเขตอำนาจศาลที่เป็นบทบังคับ โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจจะฟ้องผู้บริ โภคเป็นจำเลยในคดีผู้บริ โภค โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองผู้บริ โภคมิให้ต้องเดือดร้อนในการเดินทางไปต่อสู่อีกยังเขตศาลอื่นที่มีภูมิลำเนาของผู้บริ โภคเอง เป็นการกำหนดสิทธิและหน้าที่ในทางกฎหมายที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เดียวกัน ในกระบวนการยุติธรรมอย่างเดียวกัน อันเป็นความเสมอภาคทางกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในทางชอบธรรม เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริ โภคอย่างเท่าเทียมกัน ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม บทบัญญัติดังกล่าวมิได้กระทบสิทธิและเสรีภาพของจำเลยแต่อย่างใด การที่จำเลยกล่าวอ้างว่าพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ นั้น จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคำร้อง

(คำสั่งที่ ๘/๒๕๕๕)

[Handwritten signature]

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

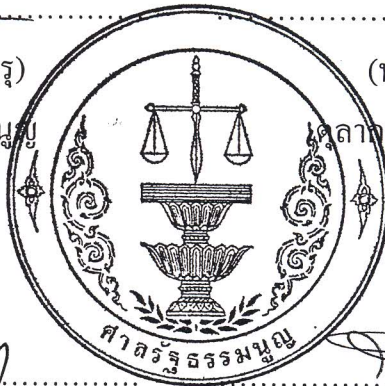
(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายชัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Handwritten signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ